

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 8

PREOTUL UNS

Domnul, văzut ca „Ultim Adam”, ne introduce în mod necesar în lucrarea Lui ispășitoare, pentru că seminția peste care este Cap, deși este o creație nouă, este o seminție de oameni - dintre aceia implicați în căderea capului dintâi și care au adăugat la aceasta propriile și nenumăratele lor fărâdelegi. De aceea, aici devine aparent ceea ce este El ca *Hristos* - ”Mesia”, „Unsul”: pentru că această ungere privește lucrarea Lui oficială și (în afară de ungerea stâlpului din Betel de către Iacov) prima menționare a ungerii în Scriptură apare în legătură cu preoții (Exod 28.41; 29.7). Iar marele preot este în mod distinct, chiar și între aceștia, „preotul care este uns” sau Mesia-preotul.

După falimentul preoției, împăratul devine în mod specific „unsul Domnului”; iar în cele ce urmează ne vom opri cu atenție asupra unirii preotului cu împăratul, simbolic reprezentată în Melhisedec. Tot așa și pentru Hristos, preoția a precedat în mod necesar împărăția, istoria mergând paralel cu doctrina. Nu este necesar să vorbim aici despre profetul care (asemenea cazului lui Elisei) era uns uneori, dar, prin natura chemării lui, aceasta se întâmpla mai rar. Hristos, cum știm, unește în Persoana Lui toate aceste trei slujbe, dar cea dintâi dintre ele și cea fundamentală este a preoției.

Preotul, într-un fel ideal, era cel care se prezenta înaintea lui Dumnezeu pentru alții: pentru aceia care nu se puteau apropia așa cum făcea el. Pentru această slujbă erau două cerințe: întâi, starea personală potrivită pentru o asemenea apropiere. Această stare era prefigurată sub Lege prin acel veșmânt simplu, de in, în care exclusiv se putea intra în Locul Preasfânt; în timp ce oriunde s-a comis păcat (deci și în cazul marelui preot, atât timp cât nu era decât „imaginea celui adevărat” - Evrei 9.24) era necesar sângele jertfei pentru ispășire.

Între sărmanii oameni, *Adevăratul Preot* nu a putut fi găsit. El, care „este chemat de Dumnezeu” (Evrei 5.4), este Cel căruia, deși Om, Dumnezeu I-a putut spune, „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut” (5.5). În El, ca „Întâi-născut dintre mai mulți frați”, începe o nouă umanitate pentru Dumnezeu, deschisă intrării tuturor oamenilor, dar pe poarta smerită a unei nașteri din nou. Pe aceștia îi apără El și aduce jertfă în calitate de Cap și Reprezentant al lor; pentru aceștia și nu pentru lume mijlocește El, neexcluzând pe nimeni de la binecuvântare. Credința poate oricând să-l apropie pe străin și să-l unească cu poporul lui Dumnezeu. Nimeni nu a fost lăsat vreodată afară din voia lui Dumnezeu, cum poartă mărturie însăși dispensațiunea Legii; iar Rut și Rahab sunt exemple care ne atenționează în acest sens. Acum, sub Evanghelie, credinței îi sunt oferite toate privilegiile Casei lui Dumnezeu. Vălul este rupt, iar Dumnezeu Se află în lumină, acolo unde sângele lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, curățește de orice pată a păcatului pe cei care intră.

Dar privim acum la Preotul Însuși, a cărui chemare la Preoție se întemeiază pe natura Lui de Fiu al lui Dumnezeu, după cum spune apostolul atât de clar. El „nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. În acest verset, recunoașterea Lui ca Fiu al lui Dumnezeu - Întâiul-născut și nu Singurul-născut, altfel nu s-ar spune „astăzi” - se înțelege conform argumentului că și Dumnezeu Îl recunoaște ca Mare Preot; și astfel apostolul citează pasajul din Psalmul 110 ca fiind similar în importanță: „Și, cum zice iarăși într-alt loc: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”.”

Totuși, unii neagă această argumentație. „Cele două citate”, spune Moli, „nu exprimă aceeași idee; nici citatul întâi nu este amintit pentru a dovedi că Hristos este un Mare Preot; ci pentru a

aminti, simplu, relația anterior dezvăluită, aceea că Dumnezeu, care a încredințat lui Hristos demnitatea preoției, Îl susține pe acest Uns ca Tată”.

De fapt, la prima vedere, cuvintele apostolului pot părea neclare. Faptul că gloria „o are de la Cel ce I-a zis” nu înseamnă în mod necesar că „o are pentru că I-a zis”. Cu toate acestea, apostolul folosește aceeași formă de exprimare în capitolul 7 (referindu-se la al doilea citat) cu cea folosită aici, în primul citat: „Isus S-a făcut preot *prin jurământul Celui ce I-a zis*: „Domnul a jurat și nu Se va căi: Tu ești preot în veac”.” Aici, desigur, nu apar și nici nu se presupun dubii: în aceasta constă diferența. Ea arată cel puțin că forma de exprimare nu este împotriva sensului.

În continuare, relația lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, dezvăluită anterior, s-a arătat deja în capitolul 2 că este în legătură cu preoția Lui: deoarece acolo ni s-a spus că acei „mulți fii” pe care Dumnezeu îi aduce la glorie sunt toți „dintr-Unul” înaintea Lui: „De aceea, El nu Se rușinează să-i numească „frați”.” Și deoarece acești „copii pe care I i-a dat Dumnezeu” sunt „părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să-i izbăvească”. Astfel „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, *ca să poată fi*, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, *un Mare Preot milos și vrednic de încredere*, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului”.

Sigur că aici se află un lung șir de argumente legate între ele, pentru a arăta relația pe care poziția lui Hristos de Fiu al lui Dumnezeu o are cu Preoția Lui.

Pentru actul ispășirii, ca și pentru compasiune (despre care vorbește ultimul verset al capitolului 2), Hristosul Mare Preot trebuie să fie făcut asemenea fraților Lui. Frații Lui sunt fiii numeroși ai lui Dumnezeu, pe care El îi aduce la glorie; de aceea trebuie să fie Fiu al lui Dumnezeu în natură omenească. A-L recunoaște așa implică și a-L recunoaște ca Preot-Mijlocitor pentru ei.

Faptul că El este atât Fiu al lui Dumnezeu, cât și Împărat și că citatul din Psalmul 2 are legătură cu aceasta nu contravine deloc unei asemenea vederi. Al doilea citat, care-I afirmă direct Preoția, leagă în mod expres aceste două lucruri. El este un preot după rânduiala lui Melhisedec; un preot aflat pe tron (Zaharia 6.13); un împărat având blândețea preoțească, un sprijin pentru cei păcătoși și aflați în nevoie; un Preot cu autoritate imperială și mai mult decât imperială. Cât de dulce și de potrivit se îmbină aceste două lucruri în El! Că fiind Slujitorul harului preoțesc, I S-a încredințat toată puterea! Dar aici, în mod clar, preoția este cea care trebuie să vină mai întâi și să așeze temelia. Ea trebuie să înceapă în umilință și durere, cum arată apostolul. Fiul lui Dumnezeu trebuie să învețe ascultarea pe o cale stranie, a suferinței. Acel Singurul Desăvârșit trebuie să fie perfectat în mod oficial ca Autor al eternei mântuirii pentru toți aceia care Îl ascultă. El strigă „către Cel ce putea să-L scape *din* moarte”, nu „de” ea și este „ascultat din pricina evlaviei Lui” (Evrei 5.7-9). Înviat din morți, El este „numit de Dumnezeu Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec” (v.10) - salutat ca învingător încununat.

Acest drum începe pe pământ și se termină în cer. *Pe pământ*, El a făcut ispășire (Evrei 2.17), S-a adus jertfă pe Sine (Evrei 7.27) într-un trup pregătit (Evrei 10.5), printr-o singură jertfă făcând desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți (Evrei 10.14). Apoi, înviat din morți, cu puterea aceluia sânge a cărui acceptare fusese afirmată deschis, a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu (Evrei 9.24). Dar trebuie să privim mai îndeaproape fazele realizării unui drum atât de necesar și de fructuos pentru noi.

Domnul, sfârșind perioada celor 30 de ani de viață privată în care își împlinise responsabilitatea personală ca Om înaintea lui Dumnezeu, Se consacră acelei lucrări în favoarea altora, pentru care venise, tocmai prin botezul luat din mâinile lui Ioan. El este „botezat în moarte”, al cărei simbol binecunoscut este Iordanul; iar aceasta implică pentru El atât sacrificiul cât și preoția. De aceea Ioan Îl proclamă drept Mielul de jertfă, în timp ce, ca Preot, este uns cu Duhul; vocea Tatălui proclamându-I calitatea care, după cum am văzut, Îl marchează ca Preot adevărat - de Fiu Preaiubit al Său. De aici începe apoi slujirea Lui, caracterizată de întregul har

pe care îl implică preoția și de acele lucrări ale puterii reprezentând pecetea autentică a investiturii Lui de Uns al lui Dumnezeu.

Ca Fiu al lui Dumnezeu, El este de asemenea și Profetul; Dumnezeu Însuși acum, ca niciodată, vorbește în mijlocul oamenilor și ca Om, făcând desăvârșită intimitatea acestui har. Dar pentru aceasta, pașii Lui trebuie să calce pe drumul Calvarului. Fiecare cuvânt este în acest sens o evanghelie; fiecare faptă de putere este o anticipare a învierii din morți. Vocea glorioasă trebuie redusă la tăcere, Cel Puternic răstignit prin slăbiciune, Preotul oamenilor să Se ofere pe Sine sacrificiu, Fiul lui Dumnezeu să sufere ca Fiu al omului, Sămânța femeii să-Și pună călcâiul mușcat pe capul Șarpelui. Este un conflict între bine și rău, în care tot avantajul puterii este de partea răului. Victoria este câștigată prin suferință în locul îngrozitor în care focul lui Dumnezeu a cercetat deopotrivă toate teritoriile lăuntrice și nu s-a putut afla scăpare decât pe fundamentul absolutei perfecțiuni - o ardere-de-tot de bun miros. El a fost „ascultat din pricina evlaviei Lui”. N-a putut fi har în cazul Lui, ci numai dreptate, care L-a scos și L-a îndreptățit la învierea din morți.

L-am văzut astfel îmbrăcat cu haina de in alb și curat, înainte de a intra în Locul Preasfânt; mai mult chiar, oferindu-Și sângele: pedeapsa convenită omului executându-se asupra Lui. Pedeapsa a constat în moarte și în părăsirea de către Dumnezeu - pedeapsă în cârmuire și pedeapsă rezultat al firii Lui - a unor ochi prea curați pentru a putea privi nelegiuirea și păcatul. Astfel, obstacolul - nu de *a intra* (pentru că El totdeauna a putut să *intre*), ci de *a aduce* în Locul Preasfânt - a fost îndepărtat: și aceasta înseamnă, desigur, *intrarea* Lui oficială ca Preot pentru alții. Astfel, tocmai sângele jertfei pentru păcat (exclusiv atunci când se află în plinătatea caracterului ei) deschide drumul spre Locul Preasfânt al lui Dumnezeu. Pentru că păcatul fiind îndepărtat, Dumnezeu este liber să Se apropie de oameni, liber să admită oamenilor apropierea de El: dragostea divină este nestingherită.

Înainte de a Se înălța să-Și ia locul înaintea lui Dumnezeu în favoarea noastră, ispășirea a avut loc pe pământ și învierea a proclamat îndreptățirea tuturor celor care urmau să creadă în El. „A intrat odată pentru totdeauna în Locul Preasfânt ... după ce a dobândit o răscumpărare veșnică” (Evrei 9.12). În contrast cu jertfa pentru iertarea anuală și cu intrările anuale ale preoților iudei în Locul Preasfânt, a căror eficacitate ținea doar un moment, El a intrat odată pentru totdeauna în acest Loc, nemaifiind necesar să repete vreodată un sacrificiu a cărui valoare se păstrează neîncetat înaintea lui Dumnezeu.

Tocmai intrând în felul acesta, „a fost numit de Dumnezeu Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec”; iar aici sunt de remarcat mai multe lucruri care alcătuiesc împreună imaginea prezentată în simbol.

Să observăm mai întâi că cele două cuvinte din Evrei 5, traduse deopotrivă în versiunea obișnuită cu „chemat”, nu sunt deloc identice. Al doilea cuvânt (v.10) apare „numit”, dar ar fi fost mai bine redat cu „adresat”, „salutat” sau „întâmpinat”, pentru că nu exprimă sensul de chemare la o slujbă, iar preoția Domnului nu a început după împlinirea lucrării Lui. În modul cel mai sigur El era Mare Preot atunci când „S-a adus jertfă pe Sine Însuși” (Evrei 7.27), iar pasajul de aici nu infirmă aceasta. Însă tocmai în înviere preoția Lui capătă caracterul prin care Melhisedec îl reprezintă - o preoție *imperială*, neavând asupra ei nici o umbră a morții.

O preoție imperială este, cu siguranță, după rânduiala lui Melhisedec; și de două ori se accentuează numele Lui: „Împărat al dreptății”, apoi „Împărat al Salemului”, adică „Împărat al păcii”. Acesta este lucrul asupra căruia stăruiește apostolul în primul rând. Unii au pierdut din vedere acest fapt, deoarece împărăția *omenească* a Domnului nu a sosit încă; dar suntem în „împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1.13), iar Epistola către Evrei subliniază poziția Lui ca Fiu peste casa lui Dumnezeu (Evrei 3.6). Cu siguranță, El este un Preot Împărătesc: având puterea în mâini și exercitând-o cu grijă și cu blândețe preoțească; având îndreptățirea și pacea drept caracteristici ale guvernării Lui.

Apoi El „rămâne preot în veac”; și cum Melhisedec este prezentat istoric fără predecesor și fără succesor, fără început al zilelor sau sfârșit al vieții, prin aceasta este (în tip) „asemănat cu Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 7.3). Levi, cum ne amintește apostolul, a dat zeciuială în Avraam acestui preot mai mare; și astfel preoția levitică este prefigurată în relația ei cu antetipul Melhisedec.

De asemenea, apare izbitor faptul istoric că Melhisedec nu a adus nici o jertfă, ci „a adus pâine și vin” (Geneza 14.18) pentru înprospătarea puterii omului credinței. Apostolul nici nu comentează, nici nu remarcă acest fapt; ci continuă înfățișându-L pe Hristos ca Slujitor al adevăratului cort, Sanctuarul ceresc unde, desigur, nu se aduc jertfe. Pâinea și vinul nu pot înceta să vorbească inimilor noastre despre aducerea aminte a acelei jertfe oferite o singură dată, pentru ca să nu mai aducem altele decât lauda și mulțumirea. Astfel, sub toate aspectele, Melhisedec îl reprezintă pe Hristos în relația cu noi acum. Faptul că există și o aplicație pentru mileniu și pentru relația lui Hristos cu Israel, este cu siguranță adevărat; totuși, toate legăturile din cartea Genezei impun mai degrabă relația creștină. În adevăr, oamenii după rânduiala aaronică, deși ne arată în tip lucrarea care deschide Sanctuarul, nu au nimic de spus despre Sanctuarul deschis. De aceea Melhisedec poate completa un gol aici, fără a înlocui în vreun fel preoția aaronică, în ori ce ne arată ea.

Și tocmai aici s-a făcut greșeala de a-i atribui apostolului o doctrină după care Domnul nu a fost Preot pe pământ, nici chiar atunci când S-a jertfit pe cruce; spre directă contradicție cu întregul sistem de simboluri.

Cuvintele apostolului diferă foarte mult de acest înțeles: „Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești” (Evrei 8.4). El nu spune că Domnul n-a *fost* preot pe pământ; ci, după ce ni-L înfățișează ca Slujitor al adevăratului Cort (în antetip), ne spune că dacă ar fi pe pământ, n-ar fi loc pentru El în *cortul pământesc*: pentru că acolo fiii lui Aaron împlinesc totul după lege. Sigur că nimic n-ar putea fi mai simplu decât o asemenea afirmație.

După ce păcatul a fost îndepărtat cu desăvârșire de orice sfânt al lui Dumnezeu, Preotul nostru Se află acum în cer pentru sfinți, nu pentru păcătoși; pentru slăbiciune, nu pentru păcat. Sacrificiul Lui este pentru păcătoși; simpatia și mijlocirea sunt pentru sfinții aflați în mijlocul împotrivirilor și al tentațiilor unei lumi rele în care El poartă cu Sine, asemenea lui Melhisedec, daruri de mâncare pentru reînprospătarea războinicului ostenit și aduceri aminte de o nespusă valoare pentru cel expus ofertelor împăratului Sodomei: hrana celor puternici, care îi face așa și prin puterea căreia pot merge multe zile, asemenea lui Ilie la Horeb.

Dar Preotul nostru păstrează deschis și Cortul, pentru ca să putem avea acces la Dumnezeu și un refugiu în prezența Lui față de lumea prin care trecem. Cu perdeaua ruptă și cu un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, suntem încurajați să ne apropiem cu inima deschisă și cu o deplină siguranță a credinței.